

Скопје града по край ті'окъ Вардаръ,
И Едрене широки калдарми.“
Никой ми съ юнакъ не наймило,
Да го фатить Марка Кралевике;
Наймала съ цѣрна Арапина,
Да го фатить Марка Кралевике,
Али Марка живо да донесить,
Али Марка, али Маркоѣ гла'а.
И си явна на коня бѣрзего,
И ми шетать низъ града Стамбола,
Ми затералъ Гѣрци, Арменіи,
Да го барать Марко Кралевике.
Марко седить на ладна ме'ана,
Ядить, піеть, баре гайле немасть.
Ми дочуло голема потеря,
И си стана на нога юначка,
Си го найде цѣрна Арапина!
Тога рече Марко Кралевике:
„А егиди цѣрна Арапина.
Що ѣ ова голема потеря?
Аль нешто сакашь, аль некого барашъ? —
И му рече цѣрна Арапина;
„Ясь го барамъ Марка Кралевике,
Али него живо да го фатамъ,
Аль него'а гла'а да му земамъ.
Тога велить Марко Кралевике:
„Богъ те убиль, цѣрна Арапино!
Съ Марка зборвишь, Марка не позна'ашъ!“
Тѣргна сабя му пресече гла'а,
И му зеде негоа-та коня,
Ми отиде у цара Мурат-бега,
И му рече Марко Кралевике:
„А егиди цара Мурат-бега!
Чія гла'а ти ми ѣ бараше,
Аль Марко'а, аль отъ Арапина?“
Тога рече цара Мурат-бега:
„Айти тебе Марко Кралевике!
Какъ си чиниль, Марко, пакъ да чинишь,
Никой тебе да те не запирашь.“
И му даде голема пещежа: